

Mangalia

GALA HOP

Daria DIMIU

Hopul Caragiale

Ajunsă la a XI-a ediție, Gala Tânărului Actor, organizată de UNITER, la Mangalia, ales ca probă obligatorie *Statistica* de Caragiale. Lucru îmbucurător în sine, dar care s-a vădit pentru cei 16 concurenți un hop cvasiinsurmontabil.

Tema *alteritate* – aceeași din anii precedenți (și devenită ușor obositoare prin repetiție) – a lăsat impresia de a nu fi fost suficient stăpânită și asumată de către concurenți. Atât termenul, cât și definirea dată lui în *Dicționarul de neologisme*, ed. a III-a, Ed. Academiei Academiei R.S.R., inserată în mapa oficială – „(s.f., fil. Op. *Identitate*), existență, ființă privită din punctul de vedere deosebit de ea însăși” – lasă loc liber imaginației creatoare și, implicit, poate incita la stiluri felurite de joc. Dar bucățile prezentate atât la „individual compus” și „obligatoriu”, cât și în secțiunea de grup au instaurat impresia că atare noțiune generoasă și permisivă a fost fie complet eludată, fie tratată în cea mai simpl(ist)ă accepțiune, în aceea de dialog. Conținutul metafizic și corespondentul teatral de înstrăinare cu potențiale trimiteri la teatrul absurdului nu au fost speculate de competitori. Încercări timide (mai mult în formă decât în fond!) au putut, totuși, fi reperate în *Ești un animal*, *Viskovitz*, nebunia Ofeliei din *Ipostazele iubirii* sau spectacolul *Apa de Havel*.

Din 110 candidați – absolvenți de actorie din toate colțurile țării, provenind din învățământul de stat sau particular –, două filtre succesive au selectat, pentru cele patru zile de concurs (3–6 septembrie 2008), 6 spectacole și 16 persoane pentru probele individuale.

Evoluții inegale valoric și nu tocmai convingătoare. Cu rare – și cu atât mai îmbucurătoare! – excepții, jaloane ca dicția, expresivitatea corporală, stăpânirea mijloacelor de expresie, inteligența și inteligibilitatea, prestața scenică au lăsat mult de dorit. Și abia sporadic s-au reunit.

Juriul Galei HOP a fost anul acesta alcătuit din Alexandru Berceanu, Andreea Bibiri, Florin Fieroiu, Virginia Mirea și Dan Tudor. Din componența lui lipsea „răul necesar” al actului teatral, criticul...

În scurta ceremonie de deschidere, directorul Galei, Cornel Todea a spus că manifestarea anuală de la malul mării este unul dintre cele mai frumoase programe ale UNITER, prin destinatarul ei: tineretul. Juriul însuși avansează către vârsta concurenților. Reamintește că pentru tustrele probele (atât cele două individuale, cât și cea de grup) există bariere de timp. „Succesul a fost întotdeauna copilul îndrăzelii”. Președintele UNITER, Ion Caramitru, a amintit că Gala HOP rămâne singura competiție „de piață liberă” (sau, în general, prima confruntare adevărată din cariera lor profesională). Ca reprezentant al administrației publice locale, primarul ales al Mangaliei, Mihai Claudiu Tusac, a promis (printr-un banner și prin viu grai) să sprijine și să dezvolte sportul și cultura.

Ca disciplină științifică, trebuie să recunoaștem că statistica este/pare aridă și chiar indigestă pentru oameni înclinați spre artistic. Dar, oricât de anostă ar fi, e totuși, de mirare, ca niciunul dintre concurenți să nu-și fi început demersul cu definiția – disponibilă în orice dicționar – a domeniului de la care pleacă textul dat. Așadar, fără un minim studiu sau barem interes arătat noțiunii în cauză, orice pretenții de aplicare a regulilor, resurselor, tehnicilor și chiar trucurilor actoricești presupus asimilate în facultate erau sortite eșecului.

Dacă acest prim pas ar fi fost făcut, ar fi reieșit cu evidentă că indigestă era și pentru Caragiale. În consecință, că aparența de rigoare, acumularea de calcule și de cifre seci (a se vedea aranjarea de-a valma pe diferite criterii și categorii) mustesc de umor, că însăși dubla premisă – referirea la presă ca sursă de informare și la „ilustrul statistic” nord-american pe care nu întâmplător îl cheamă Bob Schmecker – presupune o șfichiuire acerbă pe de o parte a lustrului de cunoaștere a celor care enunță ritos diverse teorii, pe de alta a credulității maselor. Cu alte cuvinte, „andrisanții” notiței sunt o adunătură amorfă de Lache, Mache și Mitici, în cel mai bun caz cititori de tipul Jupân Dumitrache sau Conul Leonida, iar somitatea „emitentă” e, în această lume de gogomani – vorba lui Cațavencu – cel dintâi!

Parte dintre participanți au încercat o prelucrare personală a probei prin recursul la alte pasaje caragialiene, dar nu au reușit prin aceasta să creeze o atmosferă nici veridică, nici verosimilă.

Matei Rotaru, absolvent din 2008 (Universitatea „Babeș–Bolyai” din Cluj-Napoca, Facultatea de Teatru și Televiziune, secția Actorie, clasa prof. univ. Bács Miklos) a ales un text solicitant, *Ești un animal*, Viskovitz de Alessandro Boffa, în care a impresionat prin tehnică bună, imaginație și creativitate în interpretare. Din punct de vedere vocal însă, replicile de început, care presupuneau redarea unui dialog, puteau fi cizelate înspre o mai marcată diferențiere.

Elena Rusu (promoția 2007 a Facultății de Arte, specializarea Actorie, din cadrul Universității Hyperion, clasa prof. univ. Ruxandra Sireteanu) și-a ales un colaj din personaje feminine shakespeareane, intitulat (neinspirat!) *Ipostazele iubirii*. Îmbrăcată în costum de mișcare negru, se războiește cu niște hârtiuțe care constituie, pasă-mi-te, scrisoarea adresată de Proteus Iuliei în *Doi tineri din Verona*; ca realizare scenică, tindea mai degrabă spre zona isteriei decât spre neliniștea indescritibilă a primilor fiori de dragoste. În fragmentul din *Visul unei nopți de vară* (când Helena, rămasă singură în scenă, se plânge de fuga fostului iubit cu Hermia) se vede că nu a acordat importanță traiectoriei integrale a personajului de interpretat și nici situației extrascenice, ci se rezumă la redarea cu o precară logică și cu grijă exclusiv îndreptată spre redarea versurilor selectate. De aceea, stăpânirea versurilor nu a putut suplini deplasarea accentelor convenite.

A doua jumătate a colajului însă a mers de la impresionant la cutremurător. Blestemul aruncat de lady Ann asupra cuceritorului pe care e datoare să-l urască și ultima apariție a Ofeliei dau măsura finei intuiții psihologice și a spiritului pătrunzător al actriței. O dată intrată pe domeniul tragic, s-a desfășurat cu o nebănuită forță și acuratețe, drămuind gest, mimică, intonație încât să își păstreze cele două personaje pe granița subtilă între pasiune și durere (Lady Ann), între luciditate și nebulie (Ofelia). Ca și când ar fi alcătuit un tot unitar, aceste două pasaje sunt legate nu atât prin registru dramatic, cât prin mișcare. Îngenunchind copleșită de durere și din sentiment religios, actrița îmbracă o rochie din coli imense de hârtie și cu poalele fâșii. Pentru Lady Ann este finalul, supremul semn al unei existențe tragice: eșuarea în resemnare. Este, în același timp, intrarea în rolul Ofeliei de pe

o trambulină foarte înaltă. Simbolistica dată în vremea lui Shakespeare albului (de puritate și credință) se încarcă brusc de rezonanțele contemporane ale nunții devenite imposibile, iar împărțirea către spectatori a unor bucăți sfâșiate din încropita rochie pendulează între expresia nebuliei și renunțarea voită la învelișul lumesc. De asemenea, se cuvine amintită pieirea Ofeliei (doar relatată la Shakespeare). Prin aruncarea de pe o piatră infimă, tocită de valuri, personajul rămâne pe linia enigmatică dintre accidental și asumat, dintre dramatismul existenței și tragismul conștiinței.

Meda Victor – promoția de anul acesta de la Hyperion, clasa prof. univ. Rodica Mandache și prof.univ. Eusebiu Ștefănescu – are atuul unei constituții armonioase, cu tentă exotică, mobilitate studiată și voce cultivată. În concurs însă nu s-a impus, deoarece la proba liberă s-a prezentat cu personajul Blanche Dubois din *Un tramvai numit dorință* de Tennessee Williams, cu care nu vădește a avea nimic în comun ca date psihologice, iar în proba impusă a apărut într-o șocantă ipostază de prostituată, sumar îmbrăcată și mestecând gumă, și a dat textul spre citire unui bărbat din public (fost coleg de clasă), ceea ce, desigur, sărea peste regulamentul de concurs până la a transforma o probă individuală într-una de grup. Se cuvine însă a fi menționată pentru dicție. Din păcate, pe scenele noastre, tonul plin, impozant, emisia corectă și integrală a cuvintelor, audibilitatea și inteligibilitatea rar coincid.

Ioana Lăcrămioara Brecea (Universitatea Hyperion, clasa prof. univ. Victor Radovici și Ion Lucian) a dovedit în combinația gândită din *Actorul* (după *Dragoste la prima vedere* de Lucia Verona și *Salve Regina* de Virgil Tănase) vocație de tragediană, dicție bună, mimă bine pusă la punct, dar nu a depistat satisfăcător accentele logice, încât să obțină efectul scontat. În lupta cu *Statistica*, i-a combinat pe Spiridon (*O noapte furtunoasă*) cu *Un pedagog de școală nouă*, ceea ce a aruncat totul într-o zonă bizară.

Cezar Vlad Popescu (UNATC, 2006, clasa Doru Ana) a adus o notă de originalitate în proba individual aleasă, prezentându-se cu un scenariu propriu, oficial intitulat *O poveste ciudată*, poate mai corect numită „Cântăreața Muscă”, un fel de fabulă menită a arăta că oricât de mic sau de demn de dispreț ar fi un lucru sau o ființă, el își poate dovedi utilitatea. Din curgerea replicilor, sintaxa nepretențioasă și mobilitatea cu care actorul își ilustra discursul puteau fi apreciate curajul (chiar insolitul) subiectului, și temeritatea de a se adresa unui segment de public relativ neglijat la noi – probabil copii de 3–5 ani.

Lorena Andrada Zăbrăuțanu a optat sau a fost îndrumată spre un personaj – Irina din *Matca* de Marin Sorescu – pe care nu avea tăria să-l susțină: nu avea suflu pentru disperare, abia se distingea în pasajele de emoție și șoaptă, iar statismul jocului era greu de înțeles, mai ales pentru publicul nefamiliarizat cu textul.

Pavel Danil Bârsan (UNATC, 2005, clasa prof. univ. Gelu Colceag) a prezentat *Actor* de Steven Berkoff. Textul presupune o coloratură nu suficient/mulțumitor susținută. Celebrul monolog hamletian „Să mori, să dormi...” bântuie/domină viața unui actor. Dar individul respectiv nu câștigă niciodată vreun casting încât să dovedească de ce e capabil. Frustrările se acumulează, el răbufnește în cele mai nepotrivite situații și față de potențialii angajatori sau de familie. Însă la întâlnirile cu varii cunoscuți poartă masca siguranței de sine. Până la urmă, partenera îl părăsește, părinții îi mor, și abia atunci versurile shakespeareene capătă cu totul altă rezonanță. Din păcate, nicio schimbare în voce, mimică, atitudine nu marca trecerea timpului, deductibilă din text. Or, după atâtea refuzuri profesionale și eșecuri personale rămân invariabil amprente vizibile. Ipoteza că Bârsan ar fi mai

degrabă adeptul distanțării este exclusă, datorită izbucnirilor pătimașe până la virulență din pasajele referitoare la șansa altora.

Giorgiana Elena Popan de la clasa lui Miklos Bács s-a situat cel mai aproape de tematica Galei, întrucât *Mad about the Boy* după Emmanuel Adely se vedește un text puternic despre „Celălalt. Care te face să speri” și ofertant pentru orice actriță. S-a aplecat cu atenție asupra replicilor, extrăgând din ele atmosferă, situație, nuanțe, costum, gest. A adus cu mișcătoare finețe către ea febrilitatea așteptării (niciodată banala întrebare „Cât e ceasul?” nu a avut aceeași intonație sau intensitate), fericirea stării de îndrăgostire și, în final, amărăciunea de a-și recunoaște că trăiește într-o minciună de ea clădită. Minusul interpretării sale a fost că nu a putut juca în profunzime dramatismul bătrâneții, nici pe cel al ebrietății de ținut în frâu, astfel încât să potențeze dramatismul. În redarea textului caragialian a optat tot pentru o compoziție, dar tratată în registrul comic. Personajul diferea total de celălalt ca manieră de construcție. Actrița recurge la prototipul profesoarei tipic și antipatică. Severă în costumul masculinizat, cu mișcări rigide, ea transformă notița în materie de curs, spintecând replicile prin ticuri nervoase (privitul peste ochelari) și verbale („Da...? Nu...?!” rostite din aceeași respirație).

În *Nota de plată mecanică* de Matei Vișniec, Magda Frâncu (Universitatea „Spiru Haret”, Facultatea de Teatru, clasa prof. univ. Margareta Pogonat, 2008) a lăsat impresia că este depășită de text. Îmbrăcată în uniformă de chelneriță și adresându-se consumatorilor din local invizibili nouă ca și când i-ar cunoaște demult cu bune și (mai ales!) cu rele, demonstrând pe parcurs unele înclinații spre registrul tragic, interpreta își conduce finalul într-o arie incertă. Izbucnirea finală și plecarea sunt determinate de adunătura pe care o servește zilnic sau – având în vedere că nu se ajutase de elemente de recuzită – constituie expresia solitudinii...?

Lari Cosmin Giorgescu (UNATC, absolvent 2007, clasa prof.univ. Adriana Popovici) s-a prezentat cu un moment din spectacolul *Poezia visului*, realizat de Miriam Răducanu pe texte de Emil Botta. Deși inteligibile, revenea gustul amar că s-a pierdut știința rostirii versurilor. Recitarea parcă silabisită și o pătură ca de camping, ascunzând între pliuri minime elemente de recuzită nu-și găseau pe de-a-ntregul justificarea. E, în fond, riscul inerent oricărei extrageri din context. În confruntarea cu *Statistica* însă, a impresionat prin prospețimea și îndrăzneala de a merge pe varianta simplității. A speculat existența a două personaje, clar distincte în textul lui Caragiale, și a încercat să le redea. După frazele introductive, unde și-a asumat tonul profesional-neutru de prezentator de emisiune, a intrat cu nonșalanță în pielea savantului într-ale statisticii. Tolănit într-un fotoliu, cu picioarele întinse înspre buza scenei, emitea, cu suficiența pe care îndeobște o atribuim celor de peste ocean, concluziile așa-zis „recent publicate”.

Ruxandra Chelaru (promoția de anul acesta a secției de Actorie din cadrul Universității Craiova) a avut neșansa de a participa răcită la Gală. Ca atare, nu se poate bănuși cum i-ar fi evoluat vocea în *Mefisto* de Goethe. Or, privată de inflexiuni, putere, rezonanță, proba era inerent diminuată. În rochie lungă de mătase roșie, cu părul strâns inițial în coc și cu un pahar de șampanie în mână, trecând cu lejeritate de la atitudine dominantă la mișcări provocatoare, actrița a mers pe ideea unui Mefisto feminin, dând o explicație pământeană forței lui de ispitire. A transformat textul lui Caragiale într-un pretext de poveste gen Lorena Bobbit, ceea ce avea sens până la un punct, dată fiind referirea la naționalitatea presupusului savant, dar era și periculoasă, fiindcă distanța temporal-geografică estompase întâmplarea respectivă din memoria publicului. Aceasta justifică și reprezentarea „ilustrului statistic” printr-o

păpușă de cârpă. Declarațiile zisului Bob erau redată într-o succesiune umor-zeflemea-dispreț, culminând cu a-i tăia tacticos păpușii, cu foarfeca, organul sexual.

Alina Simionescu (Universitatea de Arte „George Enescu” Iași, Departamentul Teatru, clasa prof. univ. Sergiu Tudose și prof. univ. Petre Ionescu, 2006) a imaginat povestea unei fete venite de pe meleaguri moldovene care răzbește în marele oraș ca vedetă de televiziune, fiindcă se îmbracă provocator (sumar și cu un gust îndoielnic). La o adică, proba ar fi rezistat ca logică a prezentării, dar din punct de vedere teatral a lăsat de dorit: alegerea unui anumit accent (probabil încurajată de multele bancuri) nu avea sens în absența altor particularități ale ținutului care să dea rotunjime personajului, dar cel mai deranjant a fost că urmărea la prompter cuvintele de la dreapta la stânga, de parcă nu la una dintre televiziunile naționale s-ar fi dus!

Cei doi Pârvulescu (unul cu *î*, celălalt cu *â* – cum s-au recomandat și de pe scenă) terminaseră Universitatea de Vest din Timișoara, Facultatea de Muzică, secția Actorie în 2007. De la clasa prof. univ. Bogdan Ulmu, Ionuț Marian Pârvulescu a abordat genul *stand-up comedy* cu *Snobul* după Alexandru Andi. Textul se întâlnește cu contemporaneitatea în aceea că tocmai celor cărora le lipsesc cunoștințe elementare debitează cu emfază vocabule reținute și utilizate anapoda (de exemplu, confuzia între „ilustră” și corpul de iluminat). Atitudinea interpretului era bună, dar tehnica eronată: frazarea, prin minima pauză înainte de termenul stâlcit și rostit pe o tonalitate mai înaltă, a vândut permanent poanta. E drept că în sală s-a răs. Dar numai pentru că omul obișnuit se bucură doar de primul strat al umorului de limbaj.

Nicolae Pârvulescu (clasa prof. univ. Cosmin Pleșa și prof. univ. Alexandru Reus), a ales să joace un șomer în așteptarea telegramei salvatoare. Dar nota confesivă a interpretării sale îi punea în lumină doar calitățile personale, fără a da amploare sau cădere așteptării în sine. Când, în sfârșit, misiva ajunge (deși era în plic închis, cu însemnele poștei, nu o simplă hârtie, cum e specificul telegramelor), a schimbat în mod gratuit cu creionul destinatarul (în Cornel Todea) și a depus-o pe masa juriului.

Împreună au redat schița *Cum să înțeleg țărani* de Caragiale, – fără a exploata savoarea absurdă a dialogului sau inadaptabilitatea omului simplu la noul mers al sistemului poștal.

Argentina Stoica și-a plasat *Statistica* într-o cabină de înregistrări, între „Atenție, se închid ușile” și „restul, în episodul următor”. Citit cu voce egală, de la o masă și cu căști în urechi, textul nu comunica nimic, nu denota umor, absurd sau orice altceva.

Și la secțiunea grup, discrepanța calitativă, lipsa de rigoare profesională au fost sesizabile.

Metamorfoze merge pe ideea de spațiu restrâns, atmosferă intimistă și interacțiune. Pe fondul unei melodii imprimare, cu vagi ritmuri de suspans, apariția din spatele sălii a unei violoniste longiline cu părul șuvițat și tapat captează atenția și astâmpără foiala publicului. După câteva secunde, din culise intră în scenă un cuplu de artiști de circ – iluzionistul (Vlad Drăgulescu) și asistenta lui (Ruxandra Chelaru în rol mut). Avansând spre public, bărbatul anunță și efectuează câteva „truchi con carti” cu ajutorul câte unui voluntar din public, recompensat cu premii scoase de față „ca prin farmec” din faldurile rochiei. Prima parte a reprezentației isprăvite, vine rugămintea pentru concentrare maximă, deoarece urmează „in premiera galactica” momentul de intensitate absolută – străpungerea fetei cu arma cea mai ascuțită și mai periculoasă din lume, spada imaginară. Trecând după perdelele negre ale unui cadru paralelipedic înalt, tânăra imprimă pânzelor

mişcări de parcă ar fi rănită de cea de-a treia lamă. Baletul iluzionistului de a-și salva partenera din ghearele morții, apoi evoluția amândurora pe laturile scheletului metalic, fără alt punct de sprijin decât rezistența și fluiditatea pânzelor, impresio-nează prin rigoare, putere și emoție.

Spectacolul *Mistrețul cu colți de argint* al absolvenților de Arta Actorului Mănuitor de Păpuși și Marionete (Universitatea de Arte „George Enescu“, Iași, clasa prof. univ. Raluca Bujoreanu, 2006) a iscat multe nedumeriri: ce are în comun fondul muzical (Queen) cu poezia lui Șt. Augustin Doinaș? În definitiv, ce justifică titlul spectacolului, de vreme ce nicio frântură nu făcea strict necesara legătură cu menționata bucată literară!? Provocarea nepătrunsului era mai degrabă lansată spectatorilor, trebuind să pricepem de ce personajele curteni aveau costumație cu sugestie de *commedia dell'arte* și în final arborau nasuri clovnești. Unduirea unor eșarfe diferite colorate aducea vag aminte de gimnastica ritmică de la recent încheiata olimpiadă, fără performanța respectivă. Abia spre final a reieșit că o căsuță stângaci conturată din aceste pânze fluide nu se voia reclamă la credit ipotecar, ci însuși animalul vizat, cu trimitere spre masivitatea din picturile rupestre.

Prezent la Gală, regizorul spectacolului *Dactilografii* de Murray Schisgall (cu Ioana Barbu și Cătălin Babliuc, absolvenți din 2005 ai UNATC, clasa prof.univ. Gelu Colceag) a sugerat că minusurile reperate în concurs provin din comprimarea necesară încadrării în timp. E o posibilă explicație pentru anumite momente. Însă dacă schimbarea pantofilor înalți cu balerinii e dictată de îmbătrânire sau de oboseală e mai puțin grav decât impresia de static și nedefinitivat a fragmentului văzut.

Spectacolul de improvizație *Just Push-Play* reușește rara performanță a unei reprezentații încheiate, integral asumate, interpretate cu inventivitate, prospețime și umor de absolvenți a trei universități diferite (Ana Maria Cazacu – Iași, clasa prof. Univ. Emil Coșeru, 2005; Dragoș Muscalu – UNATC, clasa prof.univ. Ion Cojar, 2007; Robert Pavicsits, Bogdan Rădulescu și Giorgiana Elena Popan – Cluj, clasa prof. Univ. Bács Miklos, 2008).

În *Apa de Havel* de Matei Vișniec, raporturile de forță se schimbă cu repezi-ciune între timidul client și patroana unei firme de „rent-a-suicide“. Cu unele tușe mai groase, Lorena Lupu (UNATC, clasa prof. univ. Florin Zamfirescu, 2004) a fost credibilă în rolul de femeie prevenitoare, amabilă, fin cunoscător al psihologiei potențialilor cumpărători. Revelația spectacolului a fost Dorin Ionescu (Universitatea „Spiru Haret“ București, Facultatea de Teatru, clasa prof.univ. Lucia Mureșan, 2007). El a jucat cu egală abilitate momentele de derută, teamă, furie, a fost credibil atât în registrul comic, cât și în cel tragic, și și-a transformat fragilitatea într-o surprinzătoare mobilitate.

Hai să ne jucăm de-a Hamlet n-a depășit nivelul unui simplu examen de actorie. Într-adevăr spectacol de grup, deoarece individualitățile rar se remarcă (Raluca-Alexandra Vermeșan în *Actor*, Meda Victor în *Gertrude*, Maria Mihaela Popa – *Ofelia* și Alex Cristian Crețulescu – *Claudius*). Intenția ludică din titlu nu a avut corespondentul sperat: era o simplă joacă, nu o mostră de joc. Lucru cu atât mai deranjant cu cât fragmentul central ales – sosirea actorilor și indicațiile prințului către ei – cere o finețe teoretică majoră și impune resursele interpretative de rigoare.

Masa rotundă organizată ca de obicei spre sfârșitul manifestării a avut loc sâmbătă, 6 septembrie. Demarate într-o atmosferă neprotocolară și destinsă, discuțiile au deviat, astfel încât la un moment dat aveam impresia că asist la confruntarea a două tabere formate *ad-hoc*: membrii juriului și o parte dintre criticii invitați adresau observații – juste, în fond, dar nediplomatice de vreme ce, oficial, concursul

nu luase încă sfârșit –, iar concurenților nu le rămânea decât să se apere, după pricepere și puteri.

De unde până mai deunăzi, nemulțumea frecvent amprenta prea evidentă pe care îndrumătorul o lăsa în pregătirea tânărului actor, acum lipsa ori precaritatea ghidajului făceau ravagii. Cristina Modreanu a găsit formula suavă pentru a exprima acest puternic semnal de alarmă: „Am impresia că nimeni nu se pregătește special pentru această Gală”. Deoarece anterior fusese enunțată opinia că „scăderea calității Galei se datorează în primul rând profesorilor”, unii dintre competitori s-au simțit dintr-odată eliberați de orice vină individuală. Și au și glăsuț în consecință!...

Cu tact și înțelegere, Lari Cosmin Giorgescu a spus că nu profesorul i se pare problema, ci sistemul de învățământ vocațional în sine, că oricât har pedagogic și măiestrie artistică ar avea un cadru didactic, nu e omenește posibil să aibă grijă de construcția fiecăruia dintr-o grupă extrem de mare și că efectul actualei formule comprimate de educație artistică îl constituie „actorii-rulmenți”.

După cum se deducea și din multe texte prezentate chiar în serile respective, tinerii păstrează cumva ideea că soarta lor profesională s-ar împiedica invariabil de obtuzitatea sau pretențiile unui regizor, director sau confrate care nu i-ar pricepe, i-ar debusola sau chiar i-ar strivi. Nu am auzit însă ridicată problema talentului, a pasiunii, a căutării, a lucrului cu sine însuși.

Juriul a decis ca „din respect” (sic!) să nu acorde premiul pentru cea mai bună actriță. Cel mai bun actor a fost declarat Pavel Danil Bârsan. Matei Rotaru și Ioana Barbu au primit Premiul „Sică Alexandrescu”. Cel mai bun spectacol a fost *Metamorfoze*. Prințul Șerban Cantacuzino a acordat Premiul „Maria Filotti” – instituit anul trecut ca „premiu de încurajare” destinat „unui tânăr talent în ale actoriei” – lui Lari Cosmin Giorgescu, iar Asociația Master Class a decernat Premiul „Tinică” spectacolului *Apa de Havel* de Matei Vișniec. Opțiunile publicului – exprimate pe buletine de vot după fiecare seară de concurs – au decis ca laureați să fie: la titlul de cel mai bun actor Matei Rotaru, iar la Secțiunea grup – *Just Push Play*.

CÂȘTIGĂTORII GALEI TÂNĂRULUI ACTOR HOP 2008

Ediția din 2008 a Galei Tânărului Actor HOP s-a încheiat în seara zilei de 6 septembrie. În urma deliberării juriului format din **Alexandru Berceanu** (regizor), **Andreea Bibiri** (actriță), **Florin Fieroiu** (coregraf), **Dan Tudor** (regizor) și **Virginia Mirea** (actriță) au fost desemnați următorii câștigători:

PREMIU ACORDATE ÎN CADRUL GALEI TÂNĂRULUI ACTOR

PREMIUL TIMICĂ, acordat de către Fundația Master Class: spectacolul **APA DE HAVEL** de Matei Vișniec cu: Lorena Lupu și Dorin Ionescu

PREMIUL „MARIA FILOTTI”, acordat de către Prințul Șerban Cantacuzino: **LARI COSMIN GIORGESCU**

PREMIILE GALEI TÂNĂRULUI ACTOR HOP

Premiul SICĂ ALEXANDRESCU, premiul special al juriului: **MATEI ROTARU** și **IOANA BARBU**

Premiul pentru cea mai bună actriță, Secțiunea individual: NU SE ACORDĂ

Premiul pentru cel mai bun actor, Secțiunea individual: PAVEL DANIL BÂRSAN

Premiul pentru cel mai bun spectacol – Secțiunea grup: spectacolul METAMORFOZE cu: Vlad Drăgulescu și Ruxandra Chelaru

PREMIUL PUBLICULUI

secțiunea individual: MATEI ROTARU

secțiunea grup: „JUST PUSH PLAY” cu: Ana Maria Cazacu, Dragoș Muscalu, Robert Pavicsits, Giorgiana Elena Popan, Bogdan Rădulescu.

DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, a fost acordată domnului **VIOREL CHIURTU**, director al Centrului Cultural „Euxin” din Mangalia, pentru sprijinul consecvent acordat GALELOR HOP.